

[Jens Thomsen.]

maal, og naar Rentenyderne faar disse Beløb, kan de endelig ogsaa selv bestemme over Anvendelsen. Vi kan ogsaa tiltræde Forhøjelsen af Præmien, der andrager 2 Kr. 40 Øre pr. forsikret. Denne Forøgelse skulde give en Besparelse for Statskassen paa 4,765 Mill. Kr. Vi kan ogsaa godt gaa med til, at Forsikringspræmien bliver yderligere forhøjet, saa Loven blev mere præget af Navnet Folkeforsikring, som den bærer. Det er efter min Mening en af de store Forsømmelser, dansk Politik har gjort sig skyldig i, at vi ikke for længst har faaet gennemført en virkelig Folkeforsikring. Havde vi haft en Folkeforsikring, som vi nu har i Sociallovgivningen, havde Forholdene været langt sundere og mere tiltalende, end de er, og det er min Overbevisning, at man bør tilstræbe at bringe hele Udviklingen mere ind under Forsikringsprincippet, saa alle kan faa et Forsikringsbeløb udbetalt i Stedet for Understøttelse.

Efter de Diskussioner, der ved forskellige Lejligheder har været ført her i Tinget om Udgiften til Fribefordring af Sygekassemedlemmer, havde jeg ventet, at dette Spørgsmaal ogsaa havde været medtaget i det foreliggende Lovforslag. Da det ikke er Tilfældet, vil jeg i hvert Fald paa mit Partis Vegne saa indtrængende, som det er muligt, henstille til den højtærede Socialminister, at det bliver indført i Lovforslaget, saa at disse Udgifter kan blive medtaget i den mellemkommunale Refusion. Det er nemlig Udgifter, som Kommunerne ingen Indflydelse har paa, og jo mere afsides og tyndtbefolket Kommunen er, des større bliver disse Udgifter pr. Indbygger. Derfor virker det navnlig uretfærdigt og haardt i de fattige Egne. En Udligning er her efter min Mening i høj Grad paakrævet.

Med Hensyn til Invalide- og Aldersrenternes Størrelse stiller vi Forslag om, at Statens Bidrag til Invalide- og Aldersrentenydere udbetales til Kommunerne med samme Beløb, som Staten betaler i København til de forskellige Aldersklasser. Det drejer sig jo om en Forsikring, selv om Forsikringspræmien delvis er betalt gennem Skatterne, og det bør dog være saadan, at Staten paa samme Maade som et sundt Forsikringselskab giver alle samme Rettigheder i Forhold til deres Pligter.

Det er ikke sjældent, at vi er stillet over for den Opgave her paa Christiansborg at skulle gennemføre Forhøjelse af Understøttelserne. Vi ser jo ogsaa det ene Lønkrav efter det andet fremsættes ude i Be-

folkningen, Guldsnorene, Sølvsnorene og Arbejderne kræver alle Lønforhøjelser. Og hvad er Aarsagen til hele Svikmøllen? Det er Prisstigningen paa Varerne. Men var det ikke mere formaalstjenligt at standse denne Prisstigning, der skyldes den ublu Varefordyrelse, som Monopolindehaverne fremkalder ved at udnytte de Valutavanskeligheder, der foreligger. Der var dog mere Grund til at afskaffe disse urimelige Varefordyrelser end at fortsætte med at dreje Skruen uden Ende, hvad man gør ved at forhøje Understøttelserne og Lønningerne.

Det er Regeringen og Lovgivningen, der har Ansvaret for, at Fordelingen af Nationens Arbejdsfortjeneste er saa urimelig og meningsløs, som den er. Det er Regeringens Skyld, at Forbrugerne brandskattes af de beskyttede Erhverv. Det er Regeringens Skyld, at Bomuldsspinderierne i Vejle kan udbetale 50 pCt. til deres Aktionærer. Kunde Landbruget faa Ret til fri Kompensationshandel med Tyskland og modtage Varer som Betaling i Stedet for Valuta, vilde vi hurtigt faa en sund Konkurrence. Det vilde afskaffe de urimelige Avancer, og dermed vilde Nødvendigheden af at hæve Understøttelserne i det væsentlige fjernes. Jeg nævner ikke dette Firma, fordi jeg anser det for værre end mange andre; maaske er det mere ærligt end mange andre. Man siger, at Aktierne alle ligger paa faa Hænder, og saa kunde man da skjule de ublu Avancer ved at fordele Rovet mellem sig gennem Lønninger og Tantiëmer i Lighed med, hvad der finder Sted mange Steder.

Aarsagen til Forhøjelserne af Understøttelserne kan man affæse i disse Dage i de mange Udbyttedeklareringer. Bladene er fulde af. Det er ikke blot Aldersrentenydere, der trænger til øget Understøttelse. Vi ser, at ogsaa Landmænd skal have Høstand og Tilskud til Trods for, at de udfører et stort og samfundsnyttigt Arbejde. Politikerne siger saa til Landmændene, at Aarsagen dertil er, at deres Ejendomme er overprioriterede; Ejendommene er for dyre. Sandheden er, at mange Ejendomme ikke engang koster Brandværdien af Bygninger, Besætning og Avlsredskaber. Man bruger jo baade Latin og Løgn for at forklare Landmændene, at det er Gælden, der har hele Ansvaret. Og der er mange, selv i Landbrugernes Rækker, som har hørt paa disse Historier saa længe, at de tror paa dem.

Vi ser jo nu, at mange Landmænd end ikke kan betale deres Høstpantebreve med Værdien af hele deres Høst, og der kan man da sige, at det ikke er Kreditforeningsskølden, der er Skyld i dette. Mange Husmænd